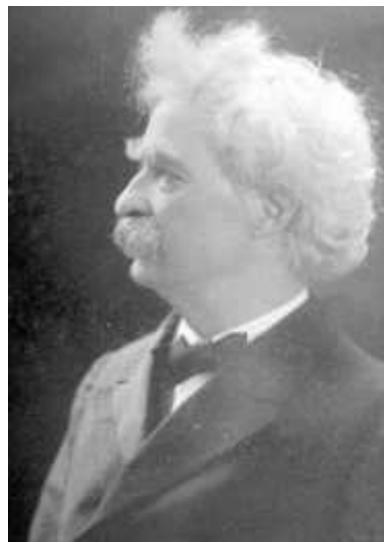

הצפַרְדָע הַקּוֹפָצָת מִמְחֹזֶד קְלוּוֹרָאוֹ

מאית מרכז טוין

(סמוֹאֵל קלְמָנוֹס 1835 – 1910)

ציורים פ. סטרותמן

18 בנובמבר 1865

אל
מר א. וארד
אדון נכבד

ובכן פגשתי את מר סימון וילר, אדם טוב לב אך פטפטן,
והתעניינתי בידיך לאונידס וו. סמיליי, כפי שבייקשת, והנה
התוצאה.
אם תצליח להוציא מכך מידע כלשהו, הנר מוזמן לנצל זאת.
אני רק חושד שאוטו לאונידס וו. סמיליי אינו אלה אגדה -
שמעולם לא הכרת דמות כזו והנחת רק שם שאם אשא אל את וילר
הזקן עליו הוא יזכיר בג'ים סמיליי הידוע לשם זה, יתחיל לעבוד
עלי וישעמם אותו עד מותו בזיכרון ארוכים ומעייפים, וגם
חסרי כל תועלת עבורי.
אם זאת הייתה כוונתך, מר וארד, דע לך שה策לה.

מצאתי את סימון וילר מנמנם בנחתת ליד האח של פונדק מתפרק במתנה כורם ישן של אנגל. היה זה איש שמן וקרח ובעל הבעת פשוטות ושלווה. הוא קם ובירך אותו לשalom. אמרתי לו שידידי ביקש להתענין על חבר נעורי בשם לאוניידס סמילי, שאמור היה להיות כומר צער ובקומו תושב של מחנה אנגל. הוסיף גם שאם מר וילר יוכל לספר לי על אותו לאוניידס סמילי, אהיה לו אסיר תודה.

סימון וילר משך אותה לפינת החדר וחסם אותה שם בכיסאו ואחר כך התחיל את הסיפור החדגוני שכתבתי בהמשך. הוא לא שינה לרגע את הבעתו, לא חייר ולא הצעיף פנים, לא שינה את צליל קולו, לא ביטה כל התלהבות בכל הסיפור האינטימי, והביע רצינות וכנות כך שהבנתי כי אינו רואה בסיפור כל דבר משעשע או מצחיק. הוא ראה זאת פשוט כאירוע חשוב ואת שני גיבורי הסיפור כאנשים רציניים ומחושבים.

אני הקשבתי בלי להפריע ונתקתי לו לספר בדרכו שלו. "כומר לאונידס וו", כומר לאו.. טוב, היה פעם אחד בשם ג'ים סמילי, בחורף 1849, או אולי באביב 1850, אינני זוכר בדיוק, אך חשבתי שהיא זה אז, כי אני זוכר שהעתלה הראשית לא הייתה עדין גמורה כשהוא הגיע למחנה. בכל אופן היה זה אדם מוזר ומעניין ביותר, כי תמיד הימר על משה. על כל דבר שלא היה. אם רק יכול היה למצוא מי שיתעורר מולו. ואם לא היה כזה ניסה להחליף צדדים.

"מה שrank התאים לאיש שמולו התאים גם לו; אם רק יכול היה להמר, היה מרוצה. אבל תמיד היה לו מזל, מזל לא רגיל; תמיד ניצח. היה תמיד מוכן וחיפש הזדמנויות להמר; לא היה דבר שהאדם השני לא הציע, תמיד מוכן היה להתעורר, כפי שאמרתי לך כבר.

"אם היה מרוץ סוסים, היה שם. אם היו קרבנות כלבים; אם קרבנות חתולים, או קרבנות תרנגולים היימר שם. אם שתי ציפורים ישבו על הגדר הימר איזו מהן תעוף ראשונה; או אם קרב אגרופים, הוא היה שם והימר על כומר ולקר, אותו חשב לאגרוף הטוב ביותר, וכך באמת היה האיש הטוב.

"אם ראה עגלה שנושעת למקום כלשהו, הימר על הזמן

שייקח לה להגיע לאותו מקום, אייפה שזה לא יהיה, ואם התערבת אליו היה עוקב אחרי העגלה עד מקסיקו, רק לראות

לאן היא מגיעה וכמה זמן לוקח לה להגיע לשם. רבים

מהבחורים רואו את סמליי זה ויכולים לספר לך עליו. אישתו של כומר ולקר חלה פעם קשה, ונראה שלא יצליחו להציל אותה; אבל בוקר אחד שאל סמליי את הכומר מה שלומה, וזה סיפר שכבר יותר טוב, ותודה לאל על רחמנותו ובעזרת ההשגחה עליונה היא עוד תבריא, וסמייל' בלי לחשוב אומרא: 'אני שם שנים וחצי דולר שלא תבריא'.

"ובכן, הייתה לו סוסה לסמייל' זהה. הבחורים קראו לה 'רבע שעה למיל', אבל רק בצחוק, כי הייתה יותר מהירה. והוא

הרווי כף על הסוסה ההזו, היא הייתה איטית, וחולה

באסתמה, ועצבנית או משהו צזה. נהגו לתת לה להתחילה לרוץ והעיפה את קר עברו אותה בדרך, אבל זו תמיד בסוף התחליה להתרgesch ולהתייאש, והתחליה לרוץ והעיפה את רגלייה, פעם לאויר ופעם אל המערה, והרימה יותר אבק ויוטר רעש עם השיעול והעיטוש שלה ובסוף תמיד הייתה בכמה איןץ'ים קדימה.

"והיה לו גם גור כלבים בולדוג, שאם הסתכלת עליו לא הייתה נוטן סנט אחד עבورو, היה כזה עקשן ותמיד מעדיף לגנוב משהו. אך רק כששותת עליו כסף נעשה כלב שונה לगמרי. הלסת התחתונה יוצאה קדימה ושינויים בלטו זההרו כמו בתנו. וכלב אחר יוכל היה לנשוך אותו, ולזרוק אותו שלוש פעמים ארצה ואנדורי ג'קסון - כי כך קראו לגור - לא התיאש. ורק כשההימורים היו כפולים ומכפולים בצד שני, ככל הכסף היה כבר על היריב, אז תופס היה את הכלב השני ברגלו האחורי, לא נשך, אתה מבין, רק תפס, ונתלה עליו עד שההוא נכנע.

"וכך סמילי" תמיד הרווייח עם הגור זהה, עד שפעם העמידו אותו מול כלב אחר שלא היה לו רגליים אחוריות, כי הם נחתכו לו במשור במנסורה. וכשהגיע הרגע, שכבר שמו את כל הכסף ונראה היה שאנדורי הפסיד, הוא התואוש ורצה לתפוס את הכלב האחורי ברגלו האחורי, ולא מצא אותה. הוא נראה מאוד מופתע ולא ניסה יותר להלחם. הוא רק הביט על סמילי, כאילו מאשים אותו שהעמיד אותו במצב זהה, להלחם בכלב שאין לו רגליים אחוריות, שהה יתרון הגדול שלו בכל קרב. הוא צלע קצר,ZZ
הצדה, נשכב על הארץ וממת. זה היה גור טוב, אותו אנדורי ג'קסון, והיה מתפרקם ברבים אילו חי, כי היה לו כשרון גדול. אני יודע, למרות שלא היה לו הרבה ההזדמנויות, ולא מתќבל על הדעת שכלב היה יכול להלחם כך אילו לא היה לו כשרון לכך. תמיד הצעירתי שכך הדברים התפתחו.

"ובכן לסמיל"י זה היו כלבי קרב, וטרנגולוי קרב, וחתולים לוחמים וכל הדברים האחרים והוא לא נתן לאיש מנוח, אלא דחף להמר עליהם. יומ אחיד הוא תפס צפראדע, לקח אותה הביתה ואמר שהוא רוצה לאמן אותה. ושלושה חודשים לא עשה כלום אלא לימד את הצפראדע לקפוץ. והוא באמת אימן אותה. הוא נתן לה דחיפה קלה מאחור ובאותו הרגע רأית איך שהצפראדע מתרכמת באוויר כמו סביבון, עושה גלגלת או שתיים ונופלת על הארץ על כל ארבע כמו חתול. הוא לימד אותה לתפוס זבובים ואימן אותה בקביעות כך שזו חטפה זבוב ברגע שרק ראתה אותו. סmil"י אמר שהדבר היחיד הדרושים לצפראדע זה חינוך, וזה היא תעשה הכל. ואני מאמין לו.

"בוזדאי! רأיתי איך שהוא שם את דן ובסטר כאן על הרצפה - דן ובסטר היה שמה של הצפראדע - ורמז لها 'זבוב, דני, זבוב' ולפניהם שמצמצת בעין הצפראדע קפיצה, תפסה זבוב כאן מהשולחן וחזרה הנה על הרצפה, מתישבת כמו גוש בוץ, ומגרדת את ראשה ברגל אחורית, כאילו אין לה מושג שהיא עשויה דבר מה שונה מאשר כל צפראדע אחרת. מעולם לא רأית צפראדע כל כך צנואה וישראל כמו זו, למורות היotta כל כך כשרונית.

"ובענין קפיצות שירות, היא יכולה לעבור במכה אחת יותר מרחק מאשר כל חיה אחרת מסוגה. קפיצות השירות היו הצד החזק שלו וסמייל' עשה עליה הרבה כסף. סמייל' היה מאד גאה בצפרדעים שלו, ובצדק, כי בחורים שנסעו הרבה והיו בכל העולם אמרו שלא ראו צפרדעים כשרוניות יותר.

"ובכן, סמייל' שמר את הצפרדעים בקופסת רשות קטנה, והלך אליה בעיר כדי לחשוף מהמרים. יומ אחד בחור - היה זר במחנה - בא אליו ושאל 'מה יש לך כאן בקופסה?'

וסמייל' אמר: 'זה יכול להיות תוכי, או יכול להיות ננרית, אבל לא - זה רק צפרדעים.'

ובחור לקח והבט היטב בקופסה ואמר: 'אכן, כך זה. ולמה זה טוב?'

'ובכן' אמר סמייל' 'היא טובה לדבר אחד בלבד, היא תקפוץ יותר מהוק מכל צפרדעת אחרת במחוז קליפורנס.'

"הבחור ההוא לקח שוב את הקופסה, הביט בה בקפידה וזמן רב ואמר, מאד מוחשכ 'אני לא רואה למה שהצפרדעת הזאת תהיה טובה מכל צפרדעת אחרת.'

'אול' אין רואה' אומר סמילי' 'אול' אתה מבין בצדדים
ואול' אין מבין בהן. אול' אתה בעל ניסיון ואול' רק חובבן.
בכל אופן לי יש דעה משלוי ואני מוכן לסקן ארבעים דולר על
כך שהצדדי הזה תקפו זעיר יותר רחוק מכל הצדדי במוחוז
קלווראו'.

הזר חשב רגע, ואחר כך אמר, כך, קצת איילו בעצב 'טוב,
אני זר כאן ואין לי הצדדי, אבל איילו הייתה לי הייתה מתערב
איתיך'.

"ואז אומר סמילי' זה בסדר, בסדר גמור, רק תחזיק את
ה קופסה כמה רגעים ולאחר להביא לך הצדדי'.

"לקח הזר את הקופסה, שם את ארבעים הדולר שלו ליד
אליה של סמילי', והתיישב לחכות.

הוא ישב כר זמן מה, חשב ודיבר אל עצמו, ואז הוציא את הצפראדע, פתח לה את הפה, לפקח כפיפות ומילא אותה כדוריות עופרת מכדור ציד - עד הצואר, ושם אותה על הארץ.

"בינתיים סמילי" הלך לביצה, נדד בימים זמן רב ובסוף מצא צפראדע, תפס אותה והביא לבחור, באומרו: 'עכשוו, אם אתה מוכן, שים אותה ליד דני, כך שהרגליים קדמיות באותה שורה, ואני אתן סימן'.

"از הוא אומר: 'אחת, שתיים, שלוש, לכו!', והזר נותן תפיחה לצפראדים מאחור. הצפראדע החדש קופצת במרץ, אבל דני נותרת תנועה כבדה,مامצת את רגליה כמו אחד צרפת, אבל ללא הוועיל – היא לא יכולה לחוץ, היא תקועה יצב כמו כנסיה ולא יכולה לנוע כאילו הייתה מעוגן במקום.

"סמייל" הופתע מאד ואחוז בהלה, אך כמובן לא ידע מה קורה. הזר לcko את הכסף והתחילה ללקת, וכשהיה ליד הדלת הצבע מעבר לכטף ואמר בשקט: 'ובכן אמר אני לא רואה שהצפראדז'ה זו טוביה יותר מכל צפראדז' אחרית'.

"סמייל" עמד וגירד ראשו, הביט זמן ארוך על דני ובסוף אמר: 'איןני מבין מה קרה לה, היא נראית קצת נפocha.' אז לcko את דני בצווארה, הרים אותה ואומר: 'שאחייה, היא שוקלת כחמש ליברות!' הפרק אותה וזוז הקיאה חופניים של עופרת. הוא התרגץ נורא, רץ אחרי הזר והוא אבל כבר לא מצא אותו."

כאן סימון וילר שמע שימושו קורא לו מהחצר ופנה אליו באומרנו: "המתן איפה שאתה, ידיך, תנוח, אני רק הולך לדקה".

אבל אני לא חשבתי שהmarsh סיפורו על ג'ים סמייל' יספק לי הרבה מידע על הלקוח לאונידס וו. סמייל' ולכנן קמתי ללקת. בדלת פגשתי את וילר החברותי והוא תפס אותי בדש המעל והמשיר: "ובכן, לסמיל' זה הייתה גם פרה בעלת עין אחת, אבל לא היה לה זנב, רק בDAL קצר כמו בוננה ...".

אר לוי לא היה לא זמן ולא חشك לשמע סיפור על הפרה, لكن נפרדתי ממנו.

